

MINDSZENTI LAP

Megjelen minden vasárnap.

TARSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI HETILAP.

Kéziratok nem adatnak vissza

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 4 korona | Negyed évre . . . korona
Fél évre 2 korona | Egyes példány ára 8 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

HIRDETÉSEKET

a kiadóhivatal mérsékelt árszabás szerint közöl.
Nyilttér garmond soronként 60 fillér.

Mindszent, 1912. április 21.

16. szám.

Tizennegyedik évfolyam.

A nyomor kihasználása.

Rég kikezdte a nyomor még a legszentebb érzületet: a hazaszeretet is. A szülőföldhöz való ragaszkodást kiölte az emberek szívéből, a gyomor ki nem elégíthető követelése. Seregestül szállingóznak idegenbe, messze földre, a nagy vizeken túlra, az életküzdlemben eler nyedt dolgozó, munkaszerető férfiak, magukkal cipelvén a nőket, sőt még a gyermekeket is, kiknek az édes hazában nem jut kenyér.

Szívetfacsaró ez a kép. Az ország életerejének, lüktető vérkeringésének a legjavából pusztul így el egy nagy, jelentékeny rész. Bizony keservesen megszinyli ezt az országot. Hát még a szegény, nyomorult kivándorló, aki vérző szívvel halad át a három bérce — négy folyam határára. Lenne az ő sorsa bármi jó, bármi boldog a jenkik között, a hazaszeretet, a honvágy egyre bántja, szakadatlanul bolygatja lelki egyensúlyát. De hátha még odaát sem talál boldogulást hátha az oceán tulsó partján csak folytatását leli azoknak a kinszenvedéseknek melyek már itthon a megszokott környezetben is elkeserítették életét?

Mindenképpen rossz sors jut a kivándoroltnak. Váltakozás csak annyi van, hogy lehet a sorsa rossz vagy még rosszabb, a szerint, amint anyagilag jobban vagy csak úgy fizetik meg munkáját, mint a hazában. Az égalj is befolyásolja sorsát. Sok olyan hely van különösen

Amerikában, amelynek klímájához a magyar nem tud hozzászokni. Ilyen helyekről vagy meg kell szoknia, vagy pedig megbetegszik és korai halálát leli. Van olyan munkaadó is, aki kinozza alkalmazottait, kiszipolyozza munkaerejüket, cseppet sem törődve egészségükkel.

Én Istenem, mennyi baj, mennyi nyomor! No ezt nem szabad kihasználhatlanul hevertetni! Hiszen mennyi temérdek szegénység szolgál az élelmes embereknek gazdagodásának forrásául! — Hogy csak egyet említek: itt van mindjárt a részletfizetési „kedvezmény”. Ki tagadhatná, hogy ez csakugyan kedvezmény? De nem a szegény ember részére, aki vesz, hanem annak a részére, aki neki elad. Legkevesebb a dupla árát számítja a portékának, azért, mert az árát csekély részletekben lehet törleszteni.

De nem hatolok be tovább ennek a témának a fejtegetésébe, mert erről köteteket lehetne írni, anélkül, hogy a tárgyat kimeríthetnők. Ugyis csak azért tettem szóvá a szegénység kihasználását, mert furcsa lenne, hogy élelmes kufárok figyelmen kívül hagynák épp a legnyomorultabb kényszerhelyzetet: a kivándorlást.

Évek óta törvény tiltja nálunk a kivándorlásra való csábítást, melyet szigorúan megtorolnak. De mi haszna? Néhány együgyű csaló, aki ügyetlenül fogja meg a dolgot, rajtaveszt, de a raffineria magasabb iskoláját végzett alakokhoz a törvény hozzáférni nem tud, ezt keserü-

lik meg szegény, léprecsalt testvéreink kik engedve a káprázatos csábításoknak vadidegenbe jutnak, hol a késői megbánás keserű könnyei már mit sem használnak.

Egy hajóstársaság ügynöke most póruljárt a fővárosban. Leleplezték és hűvösre tették. Nem azért örülünk ezen, mert reméljük, hogy az eset elrettentő példát fog szolgálni. Naivság volna feltételezni, hogy a kivándorlási hiénák most már abba fogják hagyni garázdálkodásaikat. De igenis örülünk azon a tanulságon, melyet ez esetből minden józanészű magyar meríthet.

Át kell látni a szítán, mit jelent az, ha azt mondják neked jó magyarnak: ne menj el innen, mert itt még a krumpli is jobban izlik neked, mint odakünn a pezsgő, melyet mint e képből (Isten tudja honnan vette a csábító) láthatod, vederből isznak. Örülj a fillérnek, melyet házadban keressz és ne kívánd a dollárokat, melyeket mázsaszámra visznek a repülő sültgalambok begyükben. Maradjál szépen itthon, hol még a robotolás is édesebb, mint a nagy tengerentúl az autozás, mely ott egyedüli munkád. Sohase gondolj arra, hogy ez, meg az a nagylelkű hajóstársaság potom áron, ugyszólván ingyen visz át, te csak nyomorogjál a szeretet hazában, ahol minden oly jól esik neked.

Azt reméljük, hogy az ilyen beszédnek, melynek más a szava, más az értelme, az oregoni, négy fal közt védet-

TÁRCA.

TÉVEDÉSEK VIGJÁTÉKA.

Lazzara asszony a híres jósnő, a páratlan jövőbe látó szépcsendesen otthon ült egy reggel, a kávéját szűrte szőlgette. Gugu, a kedvenc ölebe, melyet mindenk fölétt szeretett, mellette nyalagatta a csészealjából a langyos tejet.

Egyszerre csöngettek. Gloria, a cseléd lány, ki mellesleg a démon szerepét töltötte be napbarnított arcával s nagy fekete szemével cigánylánynak nézett ki, bár egyszerűen Clichyben született. Ő nyitott ajtót. Miután hosszas szóváltást folytatott a jövevénynyel, bement az asszonyához és elmondta neki, hogy egy elegáns ur minden áron beszélni kíván vele. Mellesleg megjegyezte azt is, hogy az ur öt frankot adott neki és megcsicszerzte.

Lazzara asszony csupa kíváncsiságból fogadta a vendéget jó husz percnyi várakoztatás után, mit arra használt fel, hogy egy kissé kicsinosította magát.

Mintán a látogató kijelentette, hogy nem jövendőmondást kér, az ebédlőben fogadta őt s az uri ember, ki harmincöt éves lehetett és gazdagnak látszott, legott beszélni kezdett:

— Asszonyom, monda, bocsánat, hogy erőszakkal hatoltam ide be, de ime a látogatásom célja: maga pár pillanat mulva két uri nőt fog itten fogadni, kik jövendőt akarnak maguknak mondatni . . .

Az hivatalos titok . . . jegyezte meg Lazzara asszony komolyan.

Épen az, monda a látogató: erre a hivatalos titokra hivatkozom én, amidőn felkérem magát, hogy a legszigorubb diskreciót tartsa szem előtt arra nézve, amit most magának mondani akarok. Maga mint tudom, ötven frankot szed egy jövendőmondásért, épen annyit mint egy híres orvos. Nos, én az ötven frankon felül, melyet minden látogatójától szed, mind a két nő után száz-száz frankot adok olyan feltétel alatt, hogy azt fogja nekik jósolni, amit én most mondandó vagyok.

— Uram monda Lazzara asszony a tudomány méltósága . . .

— Ugyan kérem, vágott szavába a látogató,

ne vesztegessük az időt. Maga szembeszökön értelmes asszony. Lehetetlen olyan dodónai helyzetet teremteni, mint — aminő a magáé a mi praktikus modern életünk automobilon, repülő gépek a politika korszakában anélkül, hogy kiválóan értelmes ne legyen valaki. És meg fogja érteni: a két fiatal nő közül, kiket nem sokára fogadni fog: az egyik az én nőm, a másik a legjobb barátnője. Nos, én el akarom csábítani a nőm legjobb barátnőjét. Érti?

— Ez szégyeletes dolog! monda Lazzara asszony tettetett felháborodással.

— Dehogy! Észbontón szép asszonyka. Az én feleségem szép barna nő, impozáns, hideg, zárkózott. A legjobb barátnője — Irénnek hívják — szőke, ábrándozó, bátortalan. A szíve parlagon hever. A férje sohasem látható, mert az életét üzleti könyvei közé temetve tölti. Ugy hát miután ismerem azt a rendkívüli befolyást, melyet a nőkre a maga hókuszpókuszai gyakorolni képesek és miután az én két asszoncymra vonatkozóan olyan részleteket és felvilágosításokat adhatok magának, melyek első pillanatra megdöbbenhetik őket s melyek első

OLCSÓ PÉNZ!!

Váltó, kötvény, jelzalog és törlesztéses kölcsönöket mérsékelt kamat mellett nyújtunk

Bétáblázásoknál adós semmiféle bélyegilletéket vagy más költséget nem fizet!

A Mindszenti Takarékpénztár igazgatósága.

professzor, többszörösen körözött csaló esete után immár kevésbé fognak hinni azok, kik sorsuk javulását áhitozzák, tényleg azonban alig érhetnek el többet, minthogy csekély vagyonszámaikkal szaporítsák a gazdag hajóstársaságok jövedelmét, maguk pedig a legbizonytalanabb jövő elé menjenek.

Ujdonságok.

— **Angyal kellett az Istennek.** Barthalos Béla állami tanítót és nejét súlyos csapás érte. Kedves kis leánykájuk: Klarissza, életének bimbójában elköltözt a mennyei birodalomba. Mert angyal kellett az Istennek. A mélyen sujtott szülők, kik iránt általános a részvét, a következő gyászjelentést adták ki:

Barthalos Béla és neje szül. Kelety Stefánia úgy a maguk, valamint Lencike leányuk és az összes rokonság nevében, a szerető szülői szív legmélyebb fájdalommal tudatják, hogy a legkedvesebb gyermek, testvér és unoka Barthalos Klarissza ártatlan életének 3-ik évében, 2 heti kinos szenvedés után, a mai napon délelőtt 10 órakor a menybe költözött. Drága kis halottunk hült teteme e hó 16-án délután 4 órakor fog a Mindszenti temető halottas házából örök nyugovóra helyeztetni. Mindszent 1912. évi április hó 15-én. A szeretet angyala örökdíjként drága hamvai fölött!

— **Szinház.** Az elmúlt heti előadások is élénken bebizonyították, hogy Rajcsányiék megérdemlik a közönség szeretetét és pártfogását. Jobbnál-jobb ujdonságokat mutattak be, kiváló előadásban, a szép-számu nézőközönség általános meglepedése mellett. Csupán a „Papa“ c. vígjátékot fogadták hidegen, de ezt sem a színjátszók rovására kell írunk, miután igen sok e darabban a hézagos részlet, mely bő alkalmat nyújt az unatkozásra. Reméljük azonban, hogy a szezon hátralevő részének műsora bőven kárpótol bennünket a Papáért. A heti műsor a következő volt: Hétfőn: Papa, kedden Szabolcsi Józsa jutalomjátékául: Lengyel menyecske, szerdán: Cabaret-estély, csütörtökön: Berkovics és Társa, pénteken zónaelőadásban: Kis gróf, szombaton: Leányvásár. Ma vasárnap d. u. Kis baba, este: A Mindszenti csárda virága kerül színre.

teljesen kiszolgáltatják őket magának: azt kívánom, hogy mondjon el a nőm legjobb barátnőjének mindent, ami az én karjaimba kergetheti őt. Megérti, ugye? Látja a dolgot: meg nem értett szegény kis lélek, nem méltatott gyöngédség és elhagyatottság, jog a boldogságra, az újjáteremtő szerelem szükségére, megmásíthatatlan sors, mely a szuverén szenvedély felé kerget, a lángszív felé mely ő érte emésztődik (én vagyok a szuverén szenvedély és lángszív). Hangsúlyozza különösen megmásíthatatlan sorsot, mely a szerelem felé vonz. Engemet persze nem nevez meg, csak úgy homályosan céloz rám, az elég. A kis asszonyka meg fogja érteni. Elég erősen udvarlok neki, de anélkül, hogy határozottan nemet mondana, haboz, tapogatózik, skrupulusai vannak Andréé, az én feleségem miatt. Rombolja le a skrupulusokat, törje le a habozását fesse az érzelmek hevét, melyek körül fogják, mondja el neki, hogy ő a mindenható szerelemnek van a sorsától szentelve, mely fényt fog deríteni az egyhangu életére. Megteszi?

— Uram, mondta Lazzara asszony méltósággal, az ön eljárása annyira rendkívüli, hogy nem lehet másnak tartanom, mint földöntúli erők megnyilvánulásának, melyek az emberi sorsot kormányozzák. Engedelmeskedni fogok tehát nekik. Mit mondjak a barna nőnek?

— Intse, hogy ne túrjon semmi flirtet, hogy iszonyuan féltékeny vagyok, hogy imádom őt, hogy mint a ferdj vagyok. erényes, ki csak őt szereti, ha mindjárt az elfoglaltsága kissé elhanyagolni kényszeríti őt. Ennek pompás hatása lesz legott. Meg fogja őt nyugtatni. Én pedig még szabadabb leszek s több időt szentelhetek a nőm legjobb barátnőjének.

Kivett két darab száz frankos bankjegyet a

— **Gazdáink panaszkodnak** már a mostoha időjárásra. Nemcsak, hogy nem bírnak elkészülni a tavaszi munkákkal, de sőt az is állandóan veszedelemben forog, amit a legszebb reményekkel elvetettek. Alig van egy-két nap, amelyiken szánthatna, vethetne, majdnem mindennap esik az eső, több-kevesebb. Állandóan hidegek járnak. 14-ére virradóra 6 Celsius fok hidegre ébredtünk. Akikhez mérték volt közel, 13 milliméter jégvastagságot mértek meg az álló vizekben. Ez a fagy bizonyára kárt tett a gyümölcsösökben. Azt mondják, kárt tett különösen a szőlőben. Ahol nincsen enyhe helyen, ott lefagytak az alsó szemek 25—40 centiméter magasságban. Előnyben volnának azok, akik még nem metszették meg szőlőiket. Mások azt hiszik, hogy lévén még túl korán, termést lehet remélni a hidegcsipte hajtászemek hónaljában meghuzódó alvó szemek kifejlődéséből. Adja Isten, hogy így lenne. Az bizonyos, hogy mindenképen elkélne a melegebb és verőfényes idő mindenre.

— **Áradás.** A szőke Tisza vizállása mai napon elérte itt Mindszenten a 750 centimétert s amint a jelek mutatják, még egy-két napig emelkedni fog a víz színe. 1907 év óta nem volt ilyen magas vizünk, látványosság-számba megy tehát a községünket egyik oldalról övező hatalmas víztömeg a végátokon korzózó közönségnek. Elengednék azonban e látványosságot szívesen a vízi társulatok, amelyek szakszonkint már kénytelenek gátakon védekezni. Az áradó víz nagy nyomása következtében szaporodik a gátak mellékén a fakadó víz s helyenkint jelentékeny károkat okoz, megsemmisítvén a legszebb vetéseket.

— **Halálozás.** Nagy Gergely csak egyszerű, eseléd sorban levő ember volt. De azért kevés ember van e vidéken, aki nem ismerte volna Gerőt, a Pallavicini-uradalom igazgatójának négyes kocsisát. Mert ez volt Nagy Gergely. Novák József nyugalomba vonult igazgatónak első kocsisa. Nagy Gergely rá is szolgált az első-kocsisságra. Senki jobban nem hajtotta a négyes fogatot. Senki biztosabban nem járt a legrosszabb utakon, gátakon, sőtétben, mint Gerő. Az ő kocsijára bátran ülhetett bárki. Szerette is e tulajdonságáért minden följebbvalóját. Valódi típusa volt az urasági kocsisnak. Bizalmaskodás nélkül. De nem főzte jobban nálánál senki a bográcsost sem. Legjobb izü halpaprikást, szalonnás csukát, marha- és birkapaprikást Gerő készített az ő bádobográcsában. Büszke is volt rá, amint büszke lehetett, aki főztijéhez juthatott. Ez azonban mind

csak volt. Elmult. Mert Nagy Gergely mind e kiváló tulajdonságai dacára nem kerülhette el apja sorsát. Követte őt a tulvilágra e hó 16-án. Némi tragikus volt a halálában. E hó 14-én haza kívánczolt Sándorfalváról Mindszentre, rokonait meglátogatni. Másnap szülői sírjára koszorút vitt. Kedden reggel rosszul érezte magát s mire az orvosi segély megérkezett, urrá lett fölötté a kaszás. S szerdán már az ő sírjára tettek koszorút. Nagyszámu rokonsága és ismerőse kísérte utolsó útjára a Mindszenti temetőbe. Nyugodjék békében.

— **Baleset Levelényen.** Játszanak az uradalmi cselédek gyerekei vasárnap délután a majori mezei vasut kocsjáival. Reá ültek, tologatták egymást. Rendjében is ment minden addig, amíg az egyik rájtáuló Herold fiu le nem esett. Ez végett vetett a gyerekek játéknak, mert a szerencsétlen 10 éves fiu oly szerencsétlenül esett a sínekre, hogy fejéről egy nagy darab fejbőre levált. A gyermek elalélt s Dr. Szóbl Mindszenti járó orvos terítette eszméletre. — Sebesülése súlyos, de aligha életveszélyes s remélhető felgyógyulása a gondos orvosi kezelés mellett.

— **Fegyveres szinlaphordó.** Ilyen is akad, kies községünkben. — Nagy ambícióval hordta össze a szinpadi kellékeket Jóska gyerek a szinlaphordó a község műpártoló közönségétől. A heti egyik előadáson vadász fegyver tartozott a szerephez. Ezt is előkerítette. Másnap haza is juttatta lelkiismeretesen, kötelesség szerűen. A konyhára vitte, ott adta át a vasalással foglalkozó szolgálóleánynak. Jóska gyerek azonban már 15 éves, megakadt két szeme a csinos leányzón s annak rendje szerint csintalankodáshoz kezdett. A csintalankodás dícsékvést fejtett ki belőle, hogy neki is van fegyvere. Mutogatni kezdte zsebpisztolyát, „meg is van töltve“ mondogatta. A leányzó annál inkább terítette magát. Utóbb a tüzes vasalóval. Addig-addig, amíg egyszerre csak elsült a revolver. Megdermedt mindkettő az ijedségtől. A legény uccu kerekét oldott, mielőtt a füst széjjel oszlott. A leány mikor magához tért, vette észre, hogy kötélyén és két szoknyáján hatolt át a revolver golyó. — A pajkos gyerek talán még most sem tudja, hogy mi bajt csinálhatott volna, ha a szegény szolgáló leánynak lábába furódott volna a könnyelműen használt revolver golyója.

— **Napfogyatkozás.** Érdekes természeti tüneménynek voltak szemtanúi azok, akik megfigyelték a szerdán délután fél egy óra tájban kezdődő s kevésbé három előtt beveződött napfogyatkozást. A borús idő dacára a tünemény egészen szépen kivehető volt, első fázisától a beveződésig, sőt épen a borongós idő

Lazzara asszony; ne szóljon semmit, ne moccanjon; itt biztosságban van. Megkezdem a szelimidézést.

„Megidézlek tégedet Lucifer az On Alfa és Oméga istenek, Elay, Elcym Ya, Saday, Adonay nevében.“

Szélsebesen mondta e szavakat, miközben idegesen szorongatta az Andréé kezét és hadonázott a villával a levegőben s azt végre a zöld lámpa lángjába döfte.

— Jön már, jön! kiáltotta. Mit akar nagysád tudni? A jövőt? Hallgassa!

Egy negyed óra mulva Andréé kissé sápadtan ment ki a Szibilla barlangjából, hol Irén reszkette váltotta őt fel.

Amint aztán két fiatal nő az utcán volt, elmondták egymásnak benyomásaikat.

— Csodálatos, bámulatos! jelentette ki Irén. Nekem mindent megmondott. El voltam rémülve. Ismeri az egész életemet. Követem is tanácsait. A sorsom ez, amelynek engedelmeskednem kell.

— Engemet megdöbbenett, mondta Andréé és én is követni fogom a tanácsát.

Ugy, hogy Irén fagyos lett az egész világgal szemben, a férjét kivéve, akiben a félreismert szerelem egész öcenáját fedezte fel és a legiszonyubb féltékenységét, míg Andréé ismerősei közt kutatta azt a lángszívet, mely őt imádja s melyet természetesen könnyen meg is talált.

Mert Lazzara asszony jól emlékezett ugyan rá, hogy mit kell jósolnia a két kismenyecskének, de összecserélte őket az elegáns urral való viszonylataiban, a szőkét vette nevének és a barnát az esengett jó barátnéjának és ehhez képest látta el őket prófétával jóslatokkal.

— Bármit halljon, bármit lásson, — mondta

folytán még szabad szemmel is jól végig lehetett nézni. A nap korongja egy keskeny sarlóvá vált, amely lassankint nagybodott meg újból. Feljegyzésre érdemes, hogy a legközelebbi nap-fogyatkozásra ugyancsak várni kell, mert az 15 esztendő múlva, vagyis 1927-ben lesz.

— **A szegvári iparoskör helyiséget cserél.** Mint bennünket Szegvárról értesítenek, az Iparosok és Kereskedők Köre mult vasárnap délután tartott rendkívüli közgyűlésén elhatározta, hogy eddig a Móhr Sámuel házában levő helyiségét áthelyezi a Kohn Vilmos vendéglős által építendő új házba. A költözködés, mihelyt az új ház felépül, megtörténik.

— **Eljegyzés.** Goldstein Katóka (Óbecse) és Reisz Béla (Tömörkény) jegyesek. (Minden külön értesítés helyett).

— **A Triesti általános biztosító társulat** (Assicurazioni Generali) Budapest, V., Dorottya-utca 10. és 11. A „közgazdaság“ rovatában közöljük a Triesti általános biztosító társulat (Assicurazioni Generali), e legnagyobb, leggazdagabb és legrégebb biztosító intézetünk mérlegének főbb adatait. Teljes mérleggel a társulat mindenkinek, aki e célból hozzá fordul a legnagyobb készséggel szolgál. Az intézet elfogad: élet-, tűz-, szállítmány-, üveg- és betörés elleni biztosításokat. Közvetít továbbá: jégbiztosításokat a Magyar jég- és viszonzbiztosító r. t., baleset- és szavatossági biztosításokat az Első o. általános baleset elleni biztosító társaság, valamint kezességi és óvadékbiztosításokat, eltulajdonítás, lopás, hűtlen kezelés és sikkasztás elleni biztosításokat és versenylovak, telivérek és egyéb értékesebb tenyészállatok biztosítását a „Minerva“ általános biztosító részvénytársaság számára. A mindszeinti ügynökség: Tary János, Büchler Gábor, Kertész Mór, Novák János.

— **Megjöttek a gólyák.** Még koránt sem enyhült meg a lég, egyáltalán nem vidul a határ, fagyoskodva járunk téli kabátban a kalendárium hivatalos tavaszában, de azért a messze elköltözött gólyák kezdenek visszatérni. Meglátszik rajtuk, hogy hosszú utról jöttek, mert fáradtan és lomhán szállnak le itt hagyott fészkeikre. Mások a verőfényrel érkeztek meg s tavasz nyílásával vígan kelepelték körül régi fészkeiket s nagy köröket írva kerengtek a sárga virágú mocsári gólyahírtől ékes mezők felett. Most mintha minden megváltozott volna a viritó mocsári gólyahír helyett az akácok szélén még napokig ott maradt fagyos hófoltok fogadták őket a szegény didergőket. Csüggedt szárnyaik elárulták, hogy bizonyára fejüket összedugva azon tünődtek, a tavasz késett-e meg egy kicsit az idén a magyar Alföld szép rónáin, avagy talán ők találtak egy kissé korán és váratlanul megjönni. No mert néha néha ez is megszokott történni a gólyával!...

— **A csongrád-tiszaföldvári vasut.** A kereskedelemügyi miniszter Csongrád község közönségének az államvasutak Csongrád állomásából kiindulólag Csongrád község belsőségén keresztül azután Szelevény, Csépa, Tiszasas, Tiszaug, Tiszakürt, Tiszaincka, Nagyréz, Cibakháza és Tiszaföldvár községek határain át a pusztatényő-kunszentmártoni h. é. vasut Tiszaföldvár állomásáig vezetendő keskenyvágányu gazdasági vasutvonalra az előmunkálati engedélyt egy évre megadta.

— **Tilos a család.** Szegény hamisitók minduntalan beletűköznek valami tilalomfába. Az életük csupa keserűség, üldöztetés és méreg s csakis erős természetüknek tulajdonítható, hogy mégis olyan szívósan üzik a hamisitást, a minden üzletnél jövedelmezőbb üzletet. Persze, ennek is van némi magyarázata. Az hogy minden törvényes tilalomfát kacskaringós ösvénnyel öveznek, amelyen a hamisitó nagyszerűen kiismeri magát a becsapott féllal szemben s a kár mindig az utóbbié, a hamisitóé pedig a haszon. A kereskedelmi kormány most egy újabb tilalomfát állított az italmérők ellenében, akik zárt palackokban kevesebbet, rosszabbat vagy egészen mást mértek és adtak, mint amit a palack mutatott. A kereskedelmi miniszter rendelete szerint bor, sör, vagy egyéb szeszes ital zárt palackokban csakis a tartalmazott ital törvényes ürmértékben kifejezett mennyiségének megjelölésével és megjelölésért felelős személy nevét és telephelyét föltüntetve jelzéssel hozható forgalomba. A megjelölés akár az üveg anyagában kidomborodó, mélyített, beköszörült vagy beedezett betűkkel, akár az üveg palackra alkalmazott címkével történhetik. Aki szeszes italt zárt pa-

lackokban jelzés nélkül hoz forgalomba vagy ha oly palackot árusít, melynek tartalma a föltüntetett mennyiségnél kisebb, kihágást követ el. Ugyancsak kihágást követ el az, aki másnak ismertető jelével, eredeti dugaszolásában levő terméket vagy védjegyével ellátott palackban mást, mint a palackon megjelölt, cég árusítja. Talán ér valamit ez az újabb tilalomfa, talán nem. Annyit mindenesetre megér, hogy a fogyasztók figyelmét fölhívja erre a napirenden levő csalásra.

Kávéházi jelenet.

Történik napjainkban. Színhely: az „Erzsébet királynő“ szálló nyári helyisége, magyarul; szalelti...

Személyek: Abelesz és Bébelesz, kávéházi törzsvendégek.

Körülöttük melegen öltözött vendégek verik a „blattot“, mihez a Rajcsányi-féle szintársulat kedves művésznői vágnak jó blattot. (gibic pénz!)

A. — Mit szól ehhez az időhöz apukám?
B. — Ugyan ne székrozzon maga is! Nem látja, hogy majd megvesz az isten hidegje? Hapci! . . . Brrr. . . . hogy vacog a fogam.

A. — Csak folytassa.
B. — Odakint ázom, idebent fázom. Az előbb kérek egy feketét. Mi sem természetesebb minthogy János egy csésze jégbehűtött mosogatóvizet hoz. Igaz, hogy fekete volt, de olyan hideg, akár a jegestenger! Hát jegeskávét kértem én, orditok mint egy jegesmedve? Hát nem elég, hogy meg kell itt fagyni az új übercigeremben, még jégbe is hűteném a belső szerkezetemet? Hát nincs maguknál semmi sem ami melegít?

A. — És mit mondott a pincér?
B. — Még kérde? Azt mondta, hogy tavasz van! Azt mondta, hogy nem sokára itt lesz a . . . happci . . . itt lesz a nyár . . .
A. — Cserebogár, sárga cserebogár!
B. — Ugyan ne csináljon most rossz szójátékokat. Inkább adja kölcsön a téli kabátját. Látja, hogy csupa libabőr vagyok!

A. — Hát muszaj magának itt ülni? Hát nem jobb magának otthon, a maga meleg családi fészkében?

B. — Ha olyan jól tudja, miért nem maradt otthon?

A. — Hát mondtam én, hogy fázom? Ide nézzen maga ártatlan ember! Nem látja, hogy ez nem télikabát, hanem bunda és hogy a lábzsákomat is elhoztam? Aztán mondja csak: volt már maga Szibériában?

B. — Nem én!
A. — Nohát akkor megspórolta az utiköltséget.

B. — ?
A. — Igen! Mert Szibériában is ilyen lehet a tavasz.

B. — Megérdemelné, hogy oda deportálják!

A. — Ne busuljon apukám. Mondok magának olyat, hogy mindjárt melege lesz.

B. — ?
A. — Nem látja? Nem vette észre?
B. — Mit?

A. — Hogy mily melegen néz magára Nellike azokkal a tüzes, fekete szemekkel. Hát fábul van maga, vagy attól fél, hogy megmondom a feleségének? Vén betörő.

B. — Jó vicc! Nem is én rám nézett. Hát én rám nézett?

A. — Majd kigombolta a kabátját a szemével!

B. — (magában) Tényleg rám mosolyog!
A. — (Magában.) Ki ne nevetne ezen a vadmarhán?

B. — Én rám ugyan nem mosolyog. Nem vagyok már mai gyerek. Hej! Régen volt az már, jobb ha nem is beszélünk róla!

A. — Miről?
B. — (Neki tüzesedve.) Mikor még fiatalabb voltam, Mikor még olyan voltam mint a legtüzesebb arabs mén. Látott már maga arabs paripát?

A. — (Hosszasan nézi B.-t.) Hogyne!
B. — Nohát olyan voltam!

A. — És?
B. — Csak úgy futottak utánam a nők, csak úgy főztem őket . . .

A. — A nőket?
B. — Nu ná! Annyi tyukom volt, mint egy baromfitenyésztőnek — és micsoda nők!
A. — És aztán?
B. — Mit aztán? Azt hiszi, hogy én most el fogom mesélni az összes kalandjaimat?
A. — Isten ments! De azt megkövetelem, hogy ne adja itt a kiégett vulkánt, hogy őszinte legyen hozzám. Én látok. Azt is észrevettem, amikor olyan jelentős pillantást vetett a primadonnára.

B. — Én?
A. — Nüná! Tan Juan Sikkai? Aztán meg tagadja le ha meri, hogy minduntalan rajta felejt a szemit azon a kis zsiros falaton, azon a szösze csudán!

B. — Én?
A. — Dehogy is maga! Dehogy is maga! Talán én kezdek ki minden színésznővel? Nagy huncut maga barátom! Nem lesz a kutyából szalonna!

B. — Hehehehe! Az ördög vigye el magát, de jó szemem van! Hehehehehe . . .

A. — (Magában.) Na ez ugyan beugrott!

B. — (Magában.) Hadd rázza ki a sárga irigység hidege ezt a féltékeny szamarat! (feningon). De hallja! Lelövöm, ha beáruul otthon. Látta a Lengyel menyecskében a primadonnát? Mindig én rám nézett, mintha csak nekem játszott volna abban a nagyon is indiszkrét nadrág szerepében. Hej! Ilyenkor én is feministává változom és a jelszavam: le a nadrággal! Juji de melegem van!

A. — Lassabban öregem. Hiszen az előbb még megakart fagyni. Minek veti le az új übercigerjét?

B. — Ki tehet róla, ha ilyen a természetem? (Az óráját nézi). Az ám, van egy kis dolgom!

A. — Tán randesvouja van?
B. — Ne szólj szám, nem fáj fejem! Isten áldja meg!

A. — Még egyet apukám! Hát magának a férfiai nem is tetszik? Hát a színészekről egy szava sincs? Holnap lesz a Várnai László jutalomjátéka, megkék lepni valamivel azt a kitűnő humoru mókás fiut. Ki pénzt! Adjon ide hamar két kroncsit!

B. — Nem adok, mert ha én megakarom jutalmazni, hát magam veszek neki valami szép kis emléktárgyat.

A. — Vagy úgy? No nézd a kis smuciánt. Maga pedig nagyon hálás lehet neki.

B. — Miért?
A. — Nem emlékszik? Az előbb említette épen a „Lengyel menyecskét“. Azt mondta, hogy a primadonna egész este csak magának játszott.

B. — Hiszen maga is látta!
A. — Azt ugyan nem láttam, de azt igen, hogy a II. felvonás közben Várnai, a komikus egy slafrokkban jött ki a szinpadra és úgy nézett ki mint egy szélütött anyós. Nohát ő kacsintgatott magára az egész idő alatt és ha akarja tudni, az összes színésznővek füttyülnek az olyan vén számárra, mint maga!

(A szaleltliban elcsattan egy pofon, két pofon, aztán több pofon. Dulakodás lármája, női sikoltás vegyül a pofonok kháoszában. Valaki elkiáltja magát: doktort!)

Függöny.

Dörgeos.

Közgazdaság.

A Triesti Általános Biztosító Társulat

(Assicurazioni Generali) f. évi április hó 4-én tartott 80-ik közgyűlésén terjesztettek be az 1911. évi mérlegek. Az előtűnk fekvő jelentésből látjuk, hogy az 1911. december 31-én érvényben volt életbiztosítási tőkeösszegek 1.189.790,207 korona 74 fillért tettek ki és az év folyamán bevett díjak 51.905,357 korona és 81 fillére rugtak. Az életbiztosítási osztály díjtartaléka 24,559,447 korona 87 fillérel 351.843,680 korona 02 fillére emelkedett. Az életbiztosítottak osztalékalapja 6.987,470 korona 49 fillért tesz ki. A tűzbiztosítási ágban, beleértve a tükkörűvebiztosítását, a díjbevétele 18.155,625,823 korona biztosítási összeg után 31.117,251 korona 84 fillér volt, miből 10.777,655 korona 29 fillér viszontbiztosításra fordított, úgy, hogy tiszta díjbevétele 20.339,596 korona 55 fillére rugott és ez összegből 14.714,913 korona 09 fillér mint díjtartalék minden tehertől menten jövő évre vitetett át. A jövő években esedékessé váló díjkötelezvények összege 1.8.108,144 korona 98 fillér. A betörésbiztási ágban a díjbevétele 1.494,546 korona 70 fillére rugott, miből levonván a viszonzbiztosítást, a tiszta díjbevétele 816,101 korona

